

1. GIJS KRIJGT EEN IDEE

Juf schrijft aap.

De letters zijn rond als appeltjes. Appeltjes met steeltjes. Gijs kent het woord. Vorige schooljaar schreef hij het ook. Maar juf vond het niet goed genoeg. Gijs moest een jaar overdoen. Dat was beter, vond juf.

Gijs zucht. Hij staart naar de rug van Marieke. Haar vlechten hangen als potloodstrepen op haar rode trui.

Hij wil niet denken aan de a. Aan schrijfletters.

Schrijflijtjes. Aan zijn schrijfhand!

Hij beweegt zijn duim heen en weer. De duim die zijn pen vastklemt. De duim waar juf elke keer zacht op tikt.

“Niet knijpen Gijs,” zegt ze dan.

Hij knijpt niet en toch lijken zijn A's op puddingbuiken.

Op appels met wormen.

Juf zet streepjes onder de AA. Rode streepjes.

Kersen aan je oren, denkt Gijs. Hij denkt ook aan de zon en de zee.

Gijs gaapt.

Juf draait zich om. Ze kijkt naar Gijs. Ze lacht. Ze schrijft op het bord: GIJS.

De kinderen gaan rechtop zitten. Ze kijken naar juf. Ze kijken over hun schouder naar Gijs. Ze stoten elkaar aan. Gijs let niet op. Hij kijkt naar buiten. De wolken lijken op schuimkoppen, schuimkoppen op een zee. Gijs gaapt opnieuw. Hij denkt niet meer aan zijn duim. Hij is de schrijfletters vergeten. Hij denkt aan lucht en aan wind.

Juf schrijft verder: GAAPT. Ze zet twee rode streepjes onder de AA. Haar krijtje krast over het bord.

De kinderen lachen. De AA's rollen door de klas.

Gijs schiet overeind. Hij kijkt naar het bord. Hij kijkt naar de juf. Hij kijkt naar de kinderen. Naar de rug van Marieke.

Hij ziet haar vlechten op en neer wippen. Ze draait zich om. Hij kijkt in haar lachende ogen.

Juf wijst: GIJS GAAPT. Ze zet twee groene streepjes, onder elke G een.

Gijs wordt rood.

“Gijs,” zegt juf, “je moet niet gapen. Je moet gas geven.”

Daan lacht. Jelco lacht harder. Frits lacht het hardst. Miezellige, magere, muizige Frits. Zijn A's rollen als kogels uit zijn mond.

Juf geeft Gijs een knipoog. “Gas geven Gijs,” zegt ze. “Dan ga je vooruit.”

2. PLAGEN OP HET PLEIN

Het is koud op het schoolplein. Gijs stopt zijn handen in zijn zak. Alle kinderen spelen. Ook de kinderen uit zijn klas van vorig jaar. Ze kijken niet naar Gijs.

Sommige kinderen oefenen voor de schoolwedstrijd.

Verspringen. Hoogspringen. Hardlopen. Juf loopt rond.

Af en toe blijft ze staan om even te kijken naar een paar kinderen. Soms klapt ze in haar handen en schudt ze haar hoofd. Soms steekt ze haar duim omhoog.

Gijs speelt niet. Jelco staat voor Gijs. Hij grijnst. Zonder hoektanden. Jelco is aan het wisselen. “Broem, broem,” zegt hij.

Spuug spat van zijn lippen. Gijs doet een stap naar achteren. Twee handen in zijn rug houden hem tegen.

“Gas geven Gijs,” hoort hij.

Hij kijkt om. Frits staat achter hem. Gijs staat tussen Jelco en Frits in!

“Gas geven,” roept Jelco nu ook. Hij geeft Gijs een duw. Gijs valt tegen Frits aan. Frits duwt hem terug.

Gijs probeert overeind te blijven. Hij hapt naar lucht. Hij zet zijn benen stevig op de grond en recht zijn rug. Het helpt niet. Hij stuit als een bal tussen Frits en Jelco heen en weer. Hij probeert weg te komen. Maar de duw in zijn rug is hem telkens voor. Zijn ogen prikken. Hij slikt. Hij huult niet. Hij balt zijn handen tot vuisten.

Daan kijkt. Daan zegt niets. Daan doet niets.

Jelco geeft Gijs opnieuw een harde duw.

“Gahas,” zegt hij.

Frits staat niet langer achter hem. Frits is opzij gestapt.

Gijs valt. Zijn handen schaven over de grond. Snel

krabbelt hij overeind. Een druppel druipt uit zijn neus.

Gijs veegt de druppel weg met de mouw van zijn jas.

Jelco en Frits lachen. Daan ook.

Juf ziet het niet. Juf staat bij de zandbak. Ze kijkt naar de

kinderen die oefenen voor de schoolwedstrijd. Gijs zet

het op een lopen. Naar huis wil hij. Naar huis.

“Geweldig Marieke,” hoort hij Juf zeggen. “Je sprong anderhalve meter ver!”

3. DE EERSTE WIND

Gijs staat in de keuken. Vader ruimt op. De borden op een stapeltje in de kast, de schalen er naast. Gijs zucht. Hij is de wind. Hij maakt een bries. Een bries met bolle wangen. Hoei. Hoei. De wind waait op zijn ademhaling. Vader hangt de theedoek aan het haakje. Opeens stopt de wind. De wind wordt een gaap. Gijs spert zijn mond wijd open.

“Vroeger naar bed, knul.” Vader aait Gijs over zijn haar.

Er golft een rimpeltje door Gijs’ buik. Zijn darmen krampen. Een zuchtje glijdt als een zacht windje uit zijn billen. Gijs veert op. Even maar, alsof een warme hand onder zijn billen schuift.

“Gijs!,” zegt vader “wat een lucht.”

Gijs grijnst.

Vader legt het bestek in de la. Vorken bij vorken. Messen bij messen.

“Gaat het goed op school Gijs?” vraagt vader.

Gijs knikt. Een klein knikje.

“Je zal zien,” zegt vader, “dit jaar gaat het beter.”

Hij schuift de la dicht en gaat de keuken uit.

Gijs gaat op de keukenstoel zitten. Hij legt zijn handen op zijn buik. Hij neemt kleine hapjes lucht. Hij is geen wind meer. Hij eet wind. Kleine happen. Grote happen. Zijn buik rommelt.

Kom buik, kom, denkt Gijs. Hij eet nog meer lucht.
Dampende schalen lucht. Hij duwt met beide handen
tegen zijn buik. BUIK! BUIK! BUIK!, denkt hij.
Zijn buik golft. Zijn buik rimpelt. Gijs perst. Zijn buik
krampt. Gijs hapt opnieuw. Hij perst. Een warme wind
golft in zijn broek. Zijn broek bolt. Het is of Gijs opgetild
wordt door de grote handen van de wind. Alsof hij een tel
boven zijn stoel zweeft.

Ik vlieg, denkt Gijs. Ik vlieg!

Een heftige scheet knalt in zijn broek. Gijs schiet
omhoog. Hij hangt boven de zitting van zijn stoel. Drie.
Vier. Vijf tellen! Hij valt op de harde houten zitting. In
de keuken hangt een lucht van oude aardappelen, van
witte bokken, van schoenen in de kelderkast.

Gijs staat op. Hij zet de deur open. Hij grijnst van oor tot
oor. Hij gaapt niet. O nee! Hij geeft gas.

4. MARIEKE LACHT

De kinderen in de klas werken. Alle hoofden zijn gebogen over het schrijfschrift. Een bladzijde vol AA's.

“Doe je best, Gijs,” zei juf toen ze het schrift op zijn tafel legde. Ze tikte met haar nagel op zijn tafel. “En denk om je duim!”

Gijs' pen krast over het papier. Zijn pen maakt geen gladde appelbuiken met kromme steeltjes. Zijn pen is hoekig, dwars. Zijn AA's zijn appels met wormen. Net als vorig jaar. Gijs kijkt op. Buiten schijnt de zon. De wolken zijn krukcentrekkers. Nee, slingers. Haarlinten! Haarlinten voor de vlechten van Marieke. Marieke zit voor Gijs. Haar vlechten hangen als dikke kabels op haar rug. Hij zou ze willen rond draaien, rond als de wolken in de lucht.

Gijs probeert een nieuwe AA. Zijn pen schiet uit. Een streep staat dwars op de A. Nu is het een fluitketel. Gijs neemt een hap lucht. Hij slikt, perst zijn lippen op elkaar en zet zijn pen opnieuw op de lijn. Zijn darmen rommelen. Langzaam beweegt hij de pen omhoog. Gijs knijpt zijn billen samen, laat ze los en knijpt opnieuw. Hij stuurt zijn pen door de bocht van de A. De A wordt rond, prachtig rond. Zijn hand doet zeer. Gijs zet zijn buik uit. Zijn pen glijdt moeiteloos de bocht door, terug naar het lijntje.

Gijs neemt nog een hapje lucht en veert op. Hij is er bijna. Hij kan het! Zijn buik golft heen en weer. Gijs'

hand trilt. Hij vergeet de wolken. Hij vergeet de vlechten van Marieke. Hij stuurt zijn pen naar het lusje. Zijn darmen krampen.

Hij moet langs het lijntje omhoog, op de helft van het stokje naar binnen en dan de lus maken.

Een klein windje ontsnapt hem. Gijs schrikt. Hij kijkt op. Even maar. Zijn pen schiet over het papier. Het lusje is een krukkentrekker geworden.

Gijs legt zijn pen neer.

Niemand let op hem. Alle hoofden zijn gebogen over de schriften. Juf zit aan haar tafel. Ze kijkt de rekenschriften na.

Gijs voelt de kramp komen. De kramp rolt door zijn darmen en knettert zijn broek in. Daar is de hand weer die hem optilt, weg van de AA's. Geen gladde appelbuiken meer. Geen keurige kromme steeltjes. Maar knallen. Knetterende knallen. Stinkende knallen.

Spierbalknallen.

“Gijs toch,” zegt juf. De kinderen grinniken.

“Ik geef gas juf,” zegt Gijs.

Het wordt opeens stil in de klas. Zo'n stilte waarin wachten is. Wachten op wat komen gaat. Gijs' wangen kleuren langzaam rood. Juf wijst naar de deur. “Geef jij maar gas op de gang, Gijs,” zegt ze.

Gijs staat op. Zijn billen zijn behagelijk warm. Als hij langs Marieke loopt lacht ze. Een klein lachje in de hoek van haar mond. Een lachje alleen voor hem.

In de gang loopt Gijs voorzichtig naar de klas naast de zijne. Daar zitten ze, de kinderen van vorig jaar. Daar zit zijn vriend Bas. De kinderen van de goede AA's.